

[Aksel Larsen.]

hvad disse forhandlinger angår, fuldkommen enig med den karakteristik, hr. Poul Dam har givet af dem.

Jeg erkender, at socialistisk folkepartis 300.000 vælgere i denne situation har ret til at komme med bebrejdelser til socialistisk folkeparti, til dets ledelse, til dets folketingsgruppe og til mig og sige: her gav vi jer vore stemmer, her gav vi jer vor tillid, for at I skulle anvende disse stemmer og denne indflydelse, I fik forærende, og hvordan bruger I den så, eller hvordan misbruger I den? Jeg kan ikke andet end erkende, at bebrejdelserne er berettigede, og jeg kan kun sige, at jeg tror, disse sidste måneders og navnlig de sidste ugers anskuelsesundervisning vil have sådanne virkninger, at efter næste valg vil socialistisk folkeparti have en folketingsgruppe, hvor sådan noget som det, vi har oplevet her i dag, ikke vil kunne komme til at foregå.

I den forbindelse kan jeg ikke lade være med — og det bør også gå ind i historiens annaler — at sige et par ord om, hvad der skete i aftes. Vi havde hovedbestyrelsesmøde. Da hovedbestyrelsesmødet var en god ½ time gammelt, vedtog flertallet, at det skulle afbrydes, for at de, der har givet sig selv titlen venstrefløj, kunne forhandle internt på et lukket møde om sagerne og hitte ud af, hvad de ville, eller hvad de ikke ville, og så måtte vi andre jo gå, for hovedbestyrelsens flertal har selvfølgelig kompetence til at indkoble en sådan pause, og i dette hus er der mange boliger, så man finder nok et sted at anbringe sig. Disse interne forhandlinger varede 2½ time, og det er ganske klart for mig, hvad der er sket. Man har naturligvis forhandlet om en stillingtagen til lovforslagene, om, hvordan man skulle stemme, og hvilken risiko der kunne være forbundet med dem, men man har i nok så høj grad forhandlet om den tilstundende kongres i vort parti, og hvilke muligheder man havde for på denne kongres at besidde et sådant flertal, at man fortsat kunne have greb om det kompetente partiapparat; og da man kom til det resultat, at de chancer var meget små, så valgte man den demonstrative politik med en platform at gå ud med, og dér har vi hele idealismen. Det er ikke af hensyn til arbejderklassen, lønmodtagerne, overenskomsterne, men det

er også som et led i en kamp om magten i et parti.

Jeg vil tillade mig et par personlige bemærkninger — også foranlediget af, hvad fru Pia Dam sagde om, at Aksel Larsen har sænket den røde fane og valgt den hvide farve og svigtet sin politik. Jeg tror, jeg er i stand til at udtale mig om, hvad der fra starten var socialistisk folkepartis politik, hvad der var vort politiske sigte; det var dette, at striden i arbejderbevægelsen skal holde op, at den skal afløses af samarbejde, som meget vel kan eksistere, selv om der er flere partier, at socialistisk folkeparti skulle bestræbe sig for ved hele sin virksomhed at øve en sådan indflydelse ude i befolkningen, at man dels hjalp med til at skaffe et arbejderflertal i folketinget og dels hjalp med til, at socialdemokratiet kunne foretage noget af en politisk vending, og begge dele lykkedes jo i forbindelse med valget i 1966. Det gav resultater. Det gav store muligheder fremover, og dette er, og dette var socialistisk folkepartis politik, og den har jeg ikke svigtet. Den har de 14 af vore medlemmer her i tinget ikke svigtet. Vi agter at stå fast på den, og de, der nu gør fortræd, skal ikke få lov til at ødelægge socialistisk folkeparti eller mulighederne for en god politik i Danmark i fremtiden.

Jeg er slet ikke ked af det med den krans, men jeg er en lille smule sur over, at jeg ikke fik kransen. Jeg har ikke engang set den, jeg aner ikke, hvad det var for noget, og det kunne dog godt interessere mig, om det var myrter eller egeløv eller laurbær, eller hvad det nu var, det sidste var det vel nok ikke. Men jeg vil gerne sige til dem, der på den måde synes, at de skal begave kransindustrien: jeg har før haft hovedet i løkken, og så troede man, jeg var hængt. Det forekommer mig, jeg blev særdeles levende derefter. Man må gerne lege, at man kaster 3 skovfulde jord på min politiske kiste; jeg tror nok, at der kommer en dag efter dette igen. Jeg stræber ikke efter længst muligt at deltage i dansk politik og deltage i folketingets virksomhed, og jeg havde naturligvis overvejet, om jeg ikke, når denne 4 års folketingsperiode var forbi, kunne sige til mig selv: nu har du ret til at lægge op. Det falder mig ikke ind i denne situation at drømme om noget sådant. Jeg agter at fortsætte, og jeg tror nok, man vil